

kde jich není, všeobecnými předpisy o smlouvách a jejich výkladu. Tvzení, že smlouva byla ujednána jako předběžná, nemá v zjištěních nižších soudů opory. Tím padají důsledky odvozované dovoláním z předběžnosti smlouvy. Námitce, že nepříznivé majetkové poměry žalobkyně opravňují žalované požadovati zajištění kupní ceny podle §§ 1052 a 1066 obč. zák., čelila žalobkyně již předem tím, že požaduje plnění z ruky do ruky. Jest souhlasiti i s názorem, že zmocnění k prodeji věci zahrnuje v sobě plnou moc k přijetí závdavku. Podle § 908 obč. zák. se dává a přijímá závdavek na znamení hotové smlouvy a jako záruka jejího splnění. Jako dozajista náleží k povinnostem prodávajícího zmocněnce, by pečoval o důkaz o ujednané smlouvě a o záruky jejího řádného splnění, tedy aby požadoval závdavek, musí i právo k jeho přijetí býti pokládáno za důsledek plné moci opravňující k prodeji.

Čís. 9696.

Nejde-li o podvod, nelze se domáhati vrácení toho, co bylo plněno na základě pravoplatného rozsudku.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, Rv I 951/29.)

Žalující firma byla ve sporu Ck I 101/23 pravoplatně uznána povinnou zaplatiti Štěpánu K-ovi 13.007 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalující firma na manželce universálního dědice zesnulého Štěpána K-a zaplacení 13.007 Kč, tvrdíc, že se zaplacení Štěpánu K-ovi na základě rozsudku ve sporu Cg I 101/23 stalo omylem. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Podle přednesu žalobkyně ve spojení s obsahem procesního spisu Cg I 101/23 zaplatil žalobce v srpnu 1923 podle rozsudku, jak byl uznán povinným, zažalovaných 10.814 Kč s příslušenstvím celkem 13.007 Kč. Toto placení nebylo tudíž dobrovolným, nýbrž bylo důsledkem pravoplatného odsuzujícího nálezu Cg I 101/23-8. Kdy a jakým způsobem může býti pravoplatný rozsudek napaden, nebo za jakých podmínek může býti znovu zahájeno stranou řízení, které bylo skončeno rozsudkem, jest přesně stanoveno v §§ 529 a násl. c. ř. s. a musí mimo tyto případy každá možnost napadati pravoplatný rozsudek, jakož i požadovati zpět, co bylo poskytnuto podle pravoplatného rozsudku býti označena za vyloučenou, placení ex causa iudicati nemůže býti kondicováno. Že v souzeném případě jde o placení ex causa iudicati, jest nepochybným. Pokud se žalující strana odvolává na to, že výpovědí ve sporu Cg 66/23 ze dne 14. prosince 1923 Štěpána K-a, slyšeného v řízení Cg I 101/23 jako svědek, bylo přivoděno nepříznivé rozhodnutí v hlavní věci, že tudíž nalézací soud nebyl by ji odsoudil k zaplacení Štěpánu K-ovi, kdyby bývalo ve sporu Cg I 101/23 známo, co Štěpán K. dne 14. prosince 1923 udal jako svědek, byla by snad tato skutečnost způsobitou, by řízení ve sporu skončeném rozsudkem Cg I 101/23 se zřetelem na ustanovení § 530 čís. 7 c. ř. s. bylo obnoveno. Žalobce však nepodnikl v tomto

směru nic, nanejmeně nechal uplynouti lhůtu § 534 c. ř. s. aniž vznesl žalobu. Napadati pravoplatný rozsudek Cg I 101/23 mu tudíž již nepřisluší aniž může proti placení na základě pravoplatného rozsudku právně něco podniknouti, ježto, jak již zmíněno, placení na základě pravoplatného rozsudku vylučuje *condictio indebiti*. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y : Žalobce tvrdí, že platil zažalované částky jen z omylu vyvolaného zesnulým Štěpánem K-em, takže tento, přijav těchto 13.007 Kč se o ně bezdůvodně obohatil, a že jest proto žalovaná jako universální dědička po Štěpánu K-ovi povinna těchto 13.007 Kč z důvodu § 1431 obč. zák. zpět mu zaplatiti. Než odvolací soud sdílí právní názor prvního soudu, že nelze v souzeném případě mluvit o bezdůvodném obohacení zesnulého Štěpána K-a; žalobce Štěpánu K-ovi platil a tento přijal 13.007 Kč na základě pravoplatného rozsudku, takže o plnění z omylu a o bezdůvodném obohacení Štěpána K-a nemůže býti řeči. Aby tu byl důvod § 1431 obč. zák., musilo by jíti o dobrovolné placení. O ně však nejde, děje-li se placení na základě pravoplatného rozsudku. Stalo-li se zaplacení na základě pravoplatného rozsudku, je *condictio indebiti* vyloučena, i když rozsudkem uznáný dluh nebyl po právu a zaplacení se stalo z omylu (Viz Krasnopolski *Obligationenrecht* § 94). Ježto tu tudíž bezdůvodné obohacení zesnulého Štěpána K-a nebylo, byla žaloba proti žalované jako jeho universální dědičce vším právem prvním soudem zamítnuta.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolací soud schvaluje právní názor nižších soudů, že nejde-li o podvod, nelze se domáhati vrácení toho, co bylo plněno na základě pravoplatného rozsudku, *ex causa judicati*; a nikoli *solvendi causa*. Žalobkyně, zaplativši Štěpánu K-ovi peněz pravoplatným rozsudkem mu prisouzený, neplatila z omylu, nýbrž jakož ostatně sama v žalobě udala, v důsledku pravoplatného rozsudku, neplatila tudíž nedluh, nýbrž zaplatila, co jí bylo uloženo pravoplatným rozsudkem, jenž jest nezvratitelným podkladem důvodnosti nebo nedůvodnosti rozsouzeného právního poměru, a jen kdyby tento rozsudek, ať již k žalobě o obnovu neb k jiné žalobě byl pravoplatným rozhodnutím uznán za neplatný, zrušen nebo jinak prohlášen za neúčinný, mohla by se žalobkyně domáhati vrácení toho, co na základě tohoto rozsudku plnila. Kdo přijal placení pravoplatně uloženého závazku, nebyl obohacen bezdůvodně a nelze připustiti, by oklikou § 1431 pokud se týče § 1435 obč. zák. byl zvrácen podklad sporu pravoplatně rozhodnutého, pokud se týče rozsudkový výrok nabyvší právní moci. Co soud pravoplatným rozsudkem podle procesního řádu postavil na jisto, nelze zvrátiti, leč způsobem výše uvedeným. Jiná by byla otázka, zda a pokud by mohla žalobkyně z důvodu § 1431 nebo § 1435 obč. zák. žádati zpět, co snad Štěpánu K-ovi dříve byla zaplatila, ale o tuto otázku v souzeném případě nejde, ano nebylo žalováno o vrácení tohoto placení, a rovněž netřeba řešiti otázku,

jak by se věc měla v případě smíru, když bylo placeno na základě rozsudku. Neprávem se dovolání odvolává na rozhodnutí býv. nejv. s. víd., uveřejněné ve sb. Gl. Ung. pod čís. 7180 n. ř., pokud se týče v »Zentralblatt«, 1916: 339, ana žalobkyně v první stolici netvrdila, že Štěpán K. jednal obmyslně, a stačí naproti tomu odkázati na dílo Dra. Bruno Kafky »Oesterreichisches Obligationenrecht« Vídeň 1910, § 94, a na uvedená tam rozhodnutí, str. 480, pozn. 3.

Čís. 9697.

Křivá výpověď svědka, o kterou se exekuční titul opírá úplně nebo z části, i kdyby byla zjištěna výrokem trestního soudu, není okolností exekuční nárok zrušující nebo zastavující ve smyslu § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, Rv I 338/30).

Žaloba dlužníka o zrušení exekuce vyklizením byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Po právní stránce (§ 503 č. 4 c. ř. s.) jest hlavně přihlédnouti k tomu, že opoziční žaloba podle § 35 ex. ř. předpokládá, že po vynešení rozsudku neb usnesení tvořícího exekuční titul, nastaly skutečnosti, působící zánik neb odklad vykonatelnosti nároku exekučního, že však k tomu nestačí objevení okolností, které by uváděly v pochybnost správnost exekučního titulu. Křivá výpověď svědka, o kterou se exekuční titul opíral úplně neb z části, i kdyby byla bezvadně zjištěna výrokem soudu trestního, není okolností nárok exekuční zrušující podle §§ 1411 a násl. a 1451 obč. zák. neb jeho účinnost zastavující, nýbrž může býti jen základem návrhu na obnovu řízení, z něhož vznikl exekuční titul.

Čís. 9698.

Předpisu § 89 org. zák., podle něhož se dny poštovní dopravy nečítají do lhůty, nelze použití na případ, bylo-li podání učiněno tuzemským příslušníkem u československého vyslanectví v cizině.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R II 300/29/2).

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo částečně změněno usnesení prvního soudu o návrhu manželského otce na snížení výživného, podal dovolací rekurs manželský otec, úředník československého vyslanectví v Budapešti.

Nejvyšší soud dovolací rekurs usnesením ze dne 22. srpna 1929, R II 300/29/1 odmítl. D ů v o d y: Rozhodnutí rekursního soudu